

Anžetov Francek je bil poleg porednosti tudi precej pogumen. Komaj je mlinar odprl zopet oči, je stal že on pri ongavi reči, ter bezal s palico, kakor v panj.

* * *

„Kaj pa mislite, to ni kar si bodi; še jaz sem se zbal.“

„Pojdi no, pojdi — to so cunje, nič drugega nego cunje.“

„I, cunje — pa če bi slišali, kako je završalo; skoraj sapo mi je vzelo, pa stemnilo se mi je pred očmi — pa ne da bi zamižal. Ravno tako sem gledal, kakor zdajle.“

„Hm — čudno; kaj mislite, odkod bi prišlo to?“

Tako je modrovala cela vas, ženske, otroci in možje. Kakor ogenj se je razširila govorica o nenavadni prikazni. Mlinar jim je pripovedoval na dolgo in široko, kako se je vse na čuden način zgodilo.

Županov hlapec se je delal modrega, češ, mene poslušajte, ki sem prišel lansko pomlad iz mesta.

„To je balon ali zrakoplov, ki —“

„Hehe — zrakoplov, ki ne plava po zraku,“ meni cerkovnik, ki je bil tudi precej modre glavice.

„Čaj no — pa je plaval preje, če zdaj ne; ko je bil prav visoko v zraku, je počil in potem je padel na zemljo.“

„Hm — hm.“

„Prav tako je; jaz sem že videl, ko so ga enkrat spuščali.“

„Hm — ahm.“

„Vi mi ne boste verjeli, jaz pa vem; to ni niti platno niti kaj drugega, temveč prav močna svila. Boste videli, kakšen lep in močan predpasnik bo to — le.“

In začel je povezavati, kar je bilo še celega.

„Luka, daj no še meni eno zaplato; opoldne sem si na smreki hlače pretrgal, daj no, da ne bodo mati hudi,“ je prosil Anžetov Francek.

„Iz zrakoplova — predpasnik; Luka, če te odnese — čudno.“

Vrnitev.

P

ozdravljam te, domača vas,
Ko vračam v te se spet;
Kako je bil pač dolg ta čas,
Kar šel sem v daljni svet.

Oh, vse je tukaj še tako
Kot bilo je nekdaj;
Tu znano mi stoji drevo,
Tam znan stoji mi gaj.

Oh, vse spominja me na dni
Brezskrbnih mladih let;
Solze mi pridejo v oči,
Ker več ne bo jih spet.

Boleslav.